

вата ѝ грѣяла свѣтла звезда. Девојката проговорила съ гласъ, който звънтѣлъ по-сладко и отъ гласа на славея:

— Мили момко, не плаши се, но чуй молбата на една клета девојка! Азъ живѣя въ грозна тъмница, и ако ти не се смилишъ надъ мене, никога вече нѣма да се надявамъ за освобождение. Азъ съмъ царска дъщеря. Нашето царство е богато. Но това нищо не помага, защото зълъ магьосникъ ме омагьоса, да живѣя тукъ подъ тоя камъкъ въ образа на змия и никой да не смѣе да се доближи до менъ и да ме съжали! Ето вече много години азъ живѣя тъй безъ да остарявамъ и безъ да мога да се избавя отъ тая проклета магия. Всички се страхуватъ отъ мене. Всички бѣгатъ, само ти ме съжали. Твоето сърце е чисто. Въ него нѣма ни лъжа, ни измама. Менъ ми е разрешено само на Великденъ посрѣдъ нощъ да постоя и походя въ човѣшкия си образъ. Ако тогава нѣкой момъкъ съ чисто сърце чуе молбата ми, той може да ме спаси. Спаси ме, спаси ме отъ вѣчнитѣ окови, момко! . . .

Като казала това, девојката паднала предъ краката на Бартела и жално заплакала.

Бартелъ се смаялъ. Той се навелъ и дигналъ девојката.

— Готовъ съмъ да мина презъ огънь и вода само да те спася. Ако трѣбва десетъ живота да загубя, всичко бихъ далъ за твоего спасение! — извикалъ Бартелъ.

Девојката се усмихнала и му казала:

— Ела утре вечеръ пакъ тука. Ако те посрѣщна пакъ змия, овия се около тебе и те цѣлуна, недей се плаши. Ако се уплашишъ и побѣгнешъ, ще остана навѣки пакъ змия.

Щомъ изрекла девојката тия думи, загубила се, а листата на липата пакъ зашумѣли, сякашъ думали:

„Нѣжна черупка има щастливото яйце.

Жилава кокичка е тжгата.

(Приказката свършва въ трета книжка).

Отъ немски: Г. Палашевъ.

„СВѢТУЛКА“ честити Нова Година и Коледа на читателитѣ си.

Редактори: Елинъ Пелинъ и Александъръ Спасовъ.